

עֲזָרֵי מַעַם הַשָּׁמַיִם עוֹשֵׂה שָׁמַיִם וָאָרֶץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּוֹ: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֻדְשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מְנַקֵּד

תְּקוּנֵי הַזֵּהָר

מִבְּאֵר בְּלִשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פְּרוּשׁ מִל וְנִחְמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של לי חלקים

כרך כ"ד - חלק י"א

קונטרס 701

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקוּן בֵּיה מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיים כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזוהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעייה"ק בית שמש תובב"א

ונהפוך הוא! אשר ישלטו היהודים המה בשונאייהם!

אנחנו נתן את "המכה הראשונה"!

"נקחלו היהודים בעריהם בכל מדינות המלך" ... ללמוד זוהר הקדוש
 "ואיש לא עמד לפניהם כי נפל פחדם על כל העמים": (אסתר פרק ט ב)

אנחנו יכולים מידי יום ביומו לסים את כל ספר הזוהר הקדוש ואפילו
 מספר פעמים, וכך נמנע את האסון ונקרב את הנאולה בקסד וברחמים.

וכך אומר משה רבנו עליו השלום לרשב"י ז"ע בזהר הקדוש (פרשת נשא דף
 קכ"ד), "בהאי חבורא דילך דאיהו ספר הזהר יפקון ביה מן גלותא ברחמי". [באור
 הדברים: בזכות החבור שלך, ספר הזהר הקדוש, יצאו בני ישראל מן הגלות
 ברחמים ללא צרות ויסורים וללא צער חבלי משיח!]

ביצד זה אפשרי? - האם יכולים ליישם זאת?

אכן, אפשר ואפשר! - בתכנית קלה ומתאימה לכל אחד ואחד!

שלא תגידו לא ידענו! - שלא תאמרו לא יכלנו!

בידינו הדבר, וחוב קדוש הוא לנו! - מי לה' אלי!

מסלול א: אם יש בידכם להשפיע על 354 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן
 קבוע [גגון בית המדרש, ישיבה, או פמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד
 על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 6-7 דפים לאחד, לזקם לא יותר מ 12 דקות, אפשר להתחיל ולסים את כל ספר
 הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 12 דקות בלבד!

מסלול ב: אם יש בידכם להשפיע על 177 אנשים שלומדים בסביבתכם באפן
 קבוע [גגון בית המדרש, ישיבה, או פמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על
 פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 12-14 דפים, לזקם לא יותר מ 24 דקות, אפשר להתחיל ולסים את כל ספר
 הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 24 דקות בלבד!

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר הזוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזהר (זהר חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף בלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפות, כל אחד נוטל שכר פאילו עשאה פולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר פאילו למד הש"ס פולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיה, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מפיר אותך, ואתה מפיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזוהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כלו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושינה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ אבי"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, שסים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי פן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטור בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי פהונה חלק אר"ח סי' ג')... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדותיו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עת"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם הצום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועודו – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובוודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובוודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוכה שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרותיו בראש, ויושב בגון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על פן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובוודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזה שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה היא – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עת"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזוה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על פן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולוקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמח לאבינו שבשמים – על פן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האוהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדשה ובהשתחויה, שקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך פריח נחוץ. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל פחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריך אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותרונה: (קבלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריה הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עויגו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמת כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוני רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) פי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלמודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האוהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרך על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

[תפלה לרפואות וישועות]

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה פמוה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמין את פי ללמוד בספר הזוהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשות) [לרפואת...] [ישועת ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל ויארץ ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

מסלול ג: אם יש בידכם להשפיע על 118 אנשים שלומדים בסביבתכם באופן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 18-20 דפים, לוקח לא יותר מ 36 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 36 דקות בלבד!

מסלול ד: אם יש בידכם להשפיע על 89 אנשים שלומדים בסביבתכם באופן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד 24-28 דפים, לוקח לא יותר מ 48 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 48 דקות בלבד!

מסלול ה: אם יש בידכם להשפיע על 45 אנשים שלומדים בסביבתכם באופן קבוע [כגון בית המדרש, ישיבה, או כמה בתי - מדרש ביחד] ללמוד על פי סדר זוהר היומי מחלק ל 354 ימים לשנה.

למוד לערך 52 דפים, לוקח לא יותר מ 96 דקות, אפשר להתחיל ולסיים את כל ספר הזוהר הקדוש בבת אחת, ב 96 דקות בלבד!

הקב"ה הקדים לנו רפואה למכה ושלח לנו את הרשב"י להצילנו מפל גזרות קשות ורעות.

עורו ישינים מתרדמתכם!

עם ישראל זקוק להנצל מהמבול הנורא!

וזאת אפשר רק על ידי:

תיבת נח – שהוא "הזוהר הקדוש"

אל תגידו לא ידענו! – אל תגידו לא יכלנו!

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר:
בְּרֵאשִׁית בְּרָא אֱלֹהִים, סוּד
יְהוָה לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ לַהוֹדִיעַם.
סוּד אֵלוֹ הֵם שְׁבַעִים פְּנִים
שֶׁהִתְפָּרְשָׁה מִלֵּת בְּרֵאשִׁית
בְּפִרְשָׁה הַזֶּה.

תקון ראשון

בְּרֵאשִׁית, ב' ראשית, זה השער
לה' צדיקים יבאו בו. זהו שער
הצדיקים שיש להם רשות
להפגס לשם, ואחרים ושאינם
צדיקים נדחים משם, בו
רשומים ומצוירים וחקוקים
דמיות של עליונים ותחתונים,
הציור של אדם רשום שם, והוא
דמות אדם, הרשם של אריה שם
לימין, ורשם של שור לשמאל,
ורשם של נשר באמצע, וסוד
הדבר - ודמות פניהם פני אדם,
ופני אריה אל הימין לארבעתם
וכו'. לכל תיה ארבע פנים, אלו
ארבע אותיות של השם הקדוש
של יהו"ה שמאיר בהם. המלך
של כל החיות זה אדם, שהוא
יו"ד ה"א וא"ו ה"א שעולה
בחשבון אחד. דמות אדם זו
השכינה הקדושה, שהיא
דמותו.

היא חותם שלו, דמות שלו,
ועליה נאמר שימני כחותם על
לבך. שפך אמרה השכינה, שאף
על גב שאמה תסתלק למעלה
מהעולם, דמותך לא תזווי ממני
לעולם, כמו אותו חותם
שבאותו מקום שנדבק בו רשם
של בעל החותם, לא זזה ממנו
הדמות של החותם להיות ניכר,
ולכן אמרה כנסת ישראל בגלות,
שימני כחותם על לבך, כציור
התפלין של יד שהן כנגד הלב.
כחותם על זרועך, כמו תפלין
של ראש שתלויות רצועות לכל
הצדדים על הלב והזרוע, ובהן

פְּתַח רַבִּי שְׁמַעוֹן וְאָמַר, בְּרֵאשִׁית בְּרָא
אֱלֹהִים, סוּד יְהוָה לִירְאָיו וּבְרִיתוֹ
לַהוֹדִיעַם (תהלים כה יד), סוּד אֵלִין אֵינוֹן שְׁבַעִין
אֲנָפִין, דְּאִתְפָּרַשׁ מִלֵּת בְּרֵאשִׁית בְּהַאי פְּרִשְׁתָּא.

תקונא קדמאה

בְּרֵאשִׁית, ב' ראשית, זה השער ליהו"ה
צדיקים יבאו בו (תהלים קיח ט), דא
איהו תרעא דצדיקיא, דאית לון רשו לאעלא
תמן, ואחרנין ודלאו אינון (דף יח ע"א) צדיקיא,
אתדחיין מתמן, בה רשימין ומצוירין
ומתחקין דיוקנין דעלאין ותתאין, ציורא
דאדם רשימא תמן, ואיהו דמות אדם, רשימא
דאריה תמן לימינא, ורשימא דשור לשמאלא,
ורשימא דנשרא באמצעיתא, ורזא דמלה
ודמות פניהם פני אדם, ופני אריה אל הימין
לארבעתם וכו' (יחזקאל א ט), לכל חיותא ארבע
אנפין, אלין ארבע אתוון דשמא קדישא
דיהו"ה, דנהיר בהון, מלפא דכלהו חיוון דא
אדם, דאיהו יו"ד ה"א וא"ו ה"א, דסליק
בחשבון חד, דמות אדם דא שכונתא קדישא,
דאיהו דיוקניה.

איהו חותם דיליה, ועלה אתמר (שיר ח
ו) שימני כחותם על לבך, דהכי אמרת
שכינתא, אף על גב דאנת תסתלק לעלא,
דיוקנה לא אתעדי מנאי לעלם, כההוא חותם
דבההוא אתר דאתדבק ביה רשימו דמארי
חותמא, לא אתעדי מניה דיוקנא דחותמא,
לאשתמודעא ביה, ובגין כן אמרה כנסת
ישראל בגלותא, שימני כחותם על לבך,
כרשימו דתפלין דיד דאינון לקבל לפא,
כחותם על זרועך, כתפלין דרישא דאינון
תליין רצועין לכל סטרין על לפא וזרועא,
ובהון אינון רשימין דאינון עמיה דקודשא

רשומים אֵלֶי שָׁהִם עִמּוֹ שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא. וְעוֹד, שִׁמְנֵי
כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ, זֶהוּ חוֹתֶם שֶׁל
אוֹת בְּרִית קֹדֶשׁ, וְהוּא אוֹת בְּרִית
שֶׁבֶת קֹדֶשׁ וְיָמִים טוֹבִים.

כִּי עֲזָה כַמּוֹת אֶהְבֶּה - חֲזָקָה
הִיא הַפְּרֻדַּת הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא
וְהַשְׂכִּינָה מִיִּשְׂרָאֵל כְּמוֹ הַפְּרֻדַּת
הַנְּשָׁמָה וְרוּחַ וְנֶפֶשׁ מִהַגּוֹף.
וְעוֹד, כִּי עֲזָה כַמּוֹת אֶהְבֶּה -
כְּשִׁיִּשְׂרָאֵל מִיַּחֲדִים אֶת שֵׁם
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּאֶהְבֶּה
וְאוֹמְרִים הַבּוֹחֵר בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל
בְּאֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְיָה שֶׁל
הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא מְקַנָּא
עֲלֵיהֶם בְּזִמְן שֶׁיִּצְאוּ מִהַגְּלוּת,
שֶׁהוּא יִהְיֶה בְּאוֹתוֹ זִמְן קִנְיָ
וְנוֹקֵם וּבַעַל חֲמָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵי
אֵשׁ. בְּאוֹתוֹ הַזִּמְן יִתְעוֹרֵר
הַשְּׂמַל אֲבֵלֵי הַבּוֹת שְׁלוֹ, שֶׁהֵם
רִשְׁפֵי אֵשׁ שֶׁלֹּהֶבֶת י"ה, וְיִשְׁרָף
כְּמַה הִכְלוּת שֶׁל בְּתֵי עֲבוּדָה
זָרָה וְיִטַּל נְקָמוֹת מֵעַמְלֵק, שֶׁהוּא
נִשְׁבַּע בְּשֵׁמִי הַאוֹתִיּוֹת שֶׁל הַשֵּׁם
הַקְּדוֹשׁ, שֶׁהֵם י"ה, לְטַל נְקָמָה
מִמֶּנּוּ. זֶהוּ שְׂכָתוֹב וַיֹּאמֶר כִּי יָד
עַל כֶּסֶף י"ה, וְזֶהוּ רִשְׁפֵי אֵשׁ
שֶׁלֹּהֶבֶת י"ה.

וְיִשְׂרָאֵל אוֹמְרִים, רַבּוֹן הַעוֹלָם,
אֵף עַל גֵּב שְׂאֵנִי בְּגִלוֹת רַחוּמָה
מִמֶּךָ, שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ,
וְלֹא תִזְנוּ מֵאֲתַנּוּ דְמוּתְךָ, שֶׁהִיא
הַחוֹתֶם שְׁלֹךְ, הַשְׂכִּינָה שְׁלֹךְ,
שֶׁבְּגִלְלָה הֵייתָ זוֹכֵר אוֹתְנוּ
בְּגִלוֹת, וְהַחוֹתֶם שֶׁל הַקְּדוֹשׁ
בְּרוּךְ הוּא וְדָאִי הִיא הַשְׂכִּינָה.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא, ב' הִיא וְדָאִי, בַּה
פְּתִיחַ הַתּוֹרָה בְּב', וְזוֹ בְּרֵאשִׁית,
ב' רֵאשִׁית, ב' הִיא וְדָאִי, הָאוֹצֵר
שֶׁל הַפֶּל, עֲלֵיהָ נֹאמַר יְרָאת ה'
הִיא אוֹצֵרוֹ.

זֶה תְּקוּן שְׁנֵי

(בְּרֵאשִׁית, פְּעָמִים רַבּוֹת יֵשׁ בַּתּוֹרָה רֵאשִׁית, וְכָל אֶחָד הַתּוֹפְרֵשׁ בְּמִקּוּמוֹ. הֵרֵאשׁוֹן הוּא - יְהו"ה

בְּרִיךְ הוּא, וְעוֹד שִׁמְנֵי כַחוֹתֶם דָּא חוֹתֶם דָּאוֹת
בְּרִית קֹדֶשׁ, וְהוּא אוֹת בְּרִית שֶׁבֶת קֹדֶשׁ וְיָמִים
טוֹבִים.

כִּי עֲזָה כַמּוֹת אֶהְבֶּה, תְּקִיפָא אִיהִי אֶפְרָשׁוּתָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא וְשְׂכִינְתָא מִיִּשְׂרָאֵל,
כְּפִרְיֵשוּ דְנִשְׁמָתָא וְרוּחָא וְנֶפֶשָׁא מִגּוּפָא, וְתוֹ
כִּי עֲזָה כַמּוֹת אֶהְבֶּה, כַּד יִשְׂרָאֵל מִיַּחֲדִין שְׂמָא
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא בְּרַחֲמֵינוּ, וְאִמְרֵי הַבּוֹחֵר
בְּעַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאֶהְבֶּה, קָשָׁה כְּשֶׁאוֹל קִנְיָה
דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא דְאִיהִי יְקִנֵּי עֲלֵיהֶוּ, בְּזִמְנָא
דְּיַפְקוּן מִן גְּלוּתָא, דְאִיהֶוּ יְהֵא בַּהּ הוּא זְמַנָּא
קִנְיָ וְנוֹקֵם וּבַעַל חֲמָה, רִשְׁפִּיהָ רִשְׁפֵי אֵשׁ,
בַּהּ הוּא זְמַנָּא יִתְעַר שְׂמָא לֹא בְּשֶׁלֹּהֶבֶת דִּילֵיהָ,
דְּאִנּוּן רִשְׁפֵי אֵשׁ, שֶׁלֹּהֶבֶת י"ה, וְיִוְקִיד כְּמַה
הִיכְלִין דְּבִתֵּי עֲבוּדָה זָרָה, וְיִטוּל נוֹקְמִין
מֵעַמְלֵק, דְאִיהֶוּ אוֹמְרֵי בַתְרִין אֶתְוֹן דְּשְׂמָא
קִדְיֵשׁא דְאִנּוּן י"ה, לְנִטְלָא נוֹקְמָא מִנֵּיהָ, הֵדָא
הוּא דְכְּתִיב (שְׁמוֹת י"ז) וַיֹּאמֶר כִּי יָד עַל כֶּסֶף י"ה,
וְדָא אִיהֶוּ רִשְׁפֵי אֵשׁ שֶׁלֹּהֶבֶת י"ה.

וְיִשְׂרָאֵל אֹמְרִין, רַבּוֹן עֲלֵמָא, אֵף עַל גֵּב דְאִנָּא
בְּגִלוּתָא מְרַחֲקָא מִמֶּךָ, שִׁמְנֵי
כַחוֹתֶם עַל לִבְךָ, וְלֹא יִתְעַדֵי מִינָן דִּיוֹקְנָךְ,
דְאִיהִי חוֹתֶם דִּילָךְ, שְׂכִינְתָא דִּילָךְ, דְּבִגְיָנָה
אֲנָתְ הוּיִת דְכִיר לָן בְּגִלוּתָא, וְחוֹתְמָא דְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא וְדָאִי אִיהִי שְׂכִינְתָא.

בְּרֵאשִׁית בְּרָא, ב' אִיהִי וְדָאִי, בַּה פְּתִיחַת
אוֹרִייתָא בְּב', וְדָא בְּרֵאשִׁית ב' רֵאשִׁית,
ב' אִיהֶוּ וְדָאִי, אוֹצֵרָא דְכֵלָא, עֲלָה
אֲתַמַּר (יִשְׁעִיחוֹ ג' ט) יְרָאת יי' הִיא אוֹצֵרוֹ.

(וְדָא תְּקוּנָא תְּנִינָא)

(בְּרֵאשִׁית, זְמַנִּין סְגִיאִין אִינּוּן בְּאוֹרִייתָא רֵאשִׁית, וְכָל חַד אֲתַפְרֵשׁ

קנני ראשית דרכו, וזו התורה
שיש בה טעמים ונקודות
ואותיות, וכמה מצוות עשה ולא
תעשה, דכלהו תליין בשם יהו"ה, הדא הוא דכתיב (שמות ג טו)
זה שמו לעלם וכו', שמו" עם ו"ה שם"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח,
שם"ה משמאלא מדחילו דגבורה אתיהיבו, פחד יצחק).

באתריה, קדמאה איהו יהו"ה קנני ראשית דרכו (משלי ח כב), ודא
אורייתא, דאית בה טעמי ונקודי ואתוון, וכמה פקודין דעשה ולא
תעשה, דכלהו תליין בשם יהו"ה, הדא הוא דכתיב (שמות ג טו)
זה שמו לעלם וכו', שמו" עם ו"ה שם"ה, זכר"י עם ו"ה רמ"ח,
שם"ה משמאלא מדחילו דגבורה אתיהיבו, פחד יצחק).

(תקונא תליתאה) תקונא תניינא

**בראשית, תמן ירא"ת, מה אשתאר מאינון
אתוון, ש"ב, ורזא דמלה שב**^(ד)
יחט"ב ביראתהו"ה, נאמלידתחילתית
**חכמה, כמה דאוקמוה אם אין יראה אין
חכמה, בגין דיראה היא אוצרא לחכמה, איהי
גניזו דילה, איהי טמירו דילה, איהי ביתא
דמלפא.**

(תקון שלישי) תקון שני
**בראשית, שם ירא"ת. מה נשאר
מאותן אותיות? ש"ב, וסוד
הדבר - שב ביראת ה', ואם אין
יראה אין חכמה, כמו שבארוה
אם אין יראה אין חכמה. משום
שיראה היא אוצר לחכמה, היא
הגניזה שלה, היא הטמנה שלה,
היא בית המלך.**

**ודא תקונא תליתאה בגוונא דא
בראשית, רא"ש פי"ת, ורזא דמלה בחכמה
יבנה בית** (משלי כד ג), **ומאן דבעי
למחזי למלפא, לית ליה רשו למחזייה אלא
בביתיה, ורזא דמלה חכמה לא אשתמודעא
אלא בביתיה.**

וזו תקון שלישי כמו זה
**בראשית רא"ש פי"ת, וסוד
הדבר - בחכמה יבנה בית. ומי
שרוצה לראות את המלך, אין לו
רשות לראותו אלא בביתו, וסוד
הדבר - החכמה לא נודעת אלא
בביתו.**

**בגוונא דא עמודא דאמצעייתא דאיהו יהו"ה,
לא אשתמודע לנביא וחזוה אלא
בהיכליה, דאיהו אדנ"י, ורזא דמלה ויי
בהיכל קדשו** (חבקוק ב כ), **ואיהי כלילא משבעה
היכלין, משבעה ארעין, ועלייהו אמר דוד** (שם
קטו טו) **אתהלך לפני יהו"ה בארצות החיים,
ועמודא דאמצעייתא איהו כליל שבע רקיעין,
ועלייהו אמר דוד** (שם קטו טז) **השמים שמים
ליהו"ה, ולית ידיעה כלל במלפא ובמלבושיה
ובתקונייה לבר נש בעלמא, עד דיעול לביתיה
וליהיכליה, דאיהו ב', ועלה אתמר** (ישעיהו נו ז) **פי
ביתי בית תפלה יקרא לכל העמים.**

**כמו זה העמוד האמצעי, שהוא
יהו"ה, לא נודע לנביא וחזוה
אלא בהיכלו שהוא אדנ"י, וסוד
הדבר - וה' בהיכל קדשו, והיא
כלולה משבעה היכלות, משבע
ארצות, ועליהם אמר דוד
אתהלך לפני יהו"ה בארצות
החיים. ועמוד האמצעי הוא
כולל שבעה רקיעים, ועליהם
אמר דוד השמים שמים ליהו"ה,
ואין ידיעה כלל במלך
ובמלבושו ובתקונו לכן אדם
בעולם עד שיכנס לביתו
וליהיכלו, שהיא ב', ועליה נאמר פי בתי בית תפלה יקרא לכל העמים.**

ומי שהוא אדם בדמות העמוד
האמצעי, עליו נאמר אין תפלתו
של אדם נשמעת אלא בבית
הכנסת, והרי פרשה בעלי
המשנה, ומי ששומר ברית נקרא
איש תמים, ושם בראשית
בריי"ת א"ש, ששומר אותו מאש
הגיהנם. אבל מי שמתעסק
בתורה ושומר אותה נקרא אדם,
בדמות של אותו שלמעלה, זהו
שכתוב כתפארת אדם לשבת
בית. בא ראה, כל מי ששומר
אות הברית, דמותו רשומה
בשכינה וצדיק, ומי שמשתדל
בתורה, דמותו רשומה בעמוד
האמצעי.

תקון רביעי

בראשית, כתוב פתחו לי שערי
צדק אבא בם אודה י"ה. פתחו
לי - אלו שני עפעפי העין שהם
פותחים וסוגרים, ועליהם נאמר
והיו הכרובים פרשי כנפים
למעלה. הכרובים, אלו שני
כרובי העין, פרשי כנפים -
עפעפי העין. ועוד, פתחו לי
שערי צדק, אלו הם שתי
העינים. בזמן שהן מסתכלות
בדרך ישרה, נאמר בהם ופניהם
איש אל אחיו, ובזמן שאינם
מסתכלים בדרך ישרה, הרי נחש
עקלתון שם, עליו נאמר כי
המות יפריד וגומר.

שששת צבעי העין הם שלשת
האבות, שנאמר בהם אלה ראשי
בית אבותם. בת עין שהיא
דקיקה קטנה, זו שכינה
שמשתפת באבות, ועליה
נאמר שמרני פאישון בת עין,
והכל בסוד של בראשית, שם
ראש"י, שם ב"ת.

קם רבי שמעון על רגליו ואמר:

ומאן דאיהו אדם בדיוקנא דעמודא
דאמצעייתא, עליה נאמר אין תפלתו
של אדם נשמעת אלא בבית הכנסת, והא
אוקמוה מארי מתניתין, ומאן דנטיר ברית,
אתקרי איש תמים, ותמן בראשית, בריי"ת
א"ש, דנטיר ליה מאשא דגיהנם, אבל מאן
דאתעסק באורייתא ונטיר לה, אתקרי אדם,
בדיוקנא דהוא דלעילא, הדא הוא דכתיב
(ישעיה מד יג) כתפארת אדם לשבת בית, תא חזי,
כל מאן דנטיר אות ברית, דיוקניה רשים
בשכינתא וצדיק, ומאן דאשתדל באורייתא,
דיוקניה רשים בעמודא דאמצעייתא.

תקונא רביעאה

בראשית, כתיב (תהלים קיח יט) פתחו לי שערי
צדק אבא בם אודה י"ה, פתחו
לי דא אינון תרין עפעפי עינא, דאינון פתחין
וסגריין, ועליהו אתמר (שמות כה כ) והיו
הכרובים פרשי כנפים למעלה, אלן תרין
כרובי עינא, פרשי כנפים עפעפי עינא, ועוד
פתחו לי שערי צדק אלן אינון תרין עינין,
בזמנא דאינון מסתכלין בארץ מישר, אתמר
בהון ופניהם איש אל אחיו, ובזמנא דלאו
אנון מסתכלין בארץ מישר, הא נחש עקלתון
תמן, עליה אתמר (רות א יז) פי המות יפריד
וגומר.

תלת גוויי עינא אנון תלת אבהן, דאתמר
בהו (שמות ו יד) אלה ראשי בית אבותם,
בת עין דאיהי דקיקא זעירא, דא שכינתא
דאשתתפת באבהן, ועלה אתמר (תהלים יז
ח) שמרני פאישון בת עין, וכלא ברזא
דבראשית, תמן ראש"י תמן ב"ת.

קם רבי שמעון על רגליו ואמר, רבון עלמין אפתח עיני לאסתכלא בהון

לְעִילָא, אָבֵא ב"ם בְּאַרְבַּעִים וּתְרִין אַתְוּוֹן
 דְּשָׂמָא מְפָרֵשׁ, לְמַנְדַּע פֿל אַת וְאֵת עַל (ד' ט' י'
 א) תִּיקוּנֵיהּ, בְּרֵאשִׁית וְכוּ', וְהָאֲרָץ הִיְתָה תַּהוּ
 וְבַהּ, וְאִינוּן אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן, נג"ד
 יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב טנ"ע, יג"ל פז"ק,
 שק"ו צי"ת, בְּרוּף שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם
 וְעַד, פֿל אַת וְאֵת אֵית לִיהּ מְאָמֵר וְאֵית לִיהּ
 נְתִיב, עֶשֶׂר אַמְיָרָן אִינוּן, וּל"ב שְׁבִילִין, וְכִלְהוּ
 תְּלִיין מִן אִי"ה, וְדָא אִיהוּ אָבֵא בָּם אוּדָה
 י"ה (תהלים קיח יט) אִי"ה בְּחוּשְׁבֵן אוּדָה י"ה,
 י"ה חֲכֵמָה וּבִינָה, א' פְּתָר עֲלָאָה, וְאִנוּן שְׁבַע
 סְפִירָן פֿלִילָן בְּשַׁבַּע שְׁמֹהָן.

רבוֹן הַעוֹלָמִים, פֿתַח עֵינֵי
 לְהִסְתַּפֵּל בְּהֵם לְמַעְלָה, אָבֵא
 ב"ם בְּאַרְבַּעִים וּשְׁתַּיִם אוּתִיּוֹת
 שֶׁל הַשֵּׁם הַמְּפָרֵשׁ, לְדַעַת פֿל
 אוּת וְאוּת עַל תְּקוּנָהּ, בְּרֵאשִׁית
 וְכוּ' וְהָאֲרָץ הִיְתָה תַּהוּ וְבַהּ,
 וְהֵם: אב"ג ית"ץ, קר"ע שט"ן,
 נג"ד יכ"ש, בט"ר צת"ג, חק"ב
 טנ"ע, יג"ל פז"ק, שק"ו צי"ת,
 בְּרוּף שֵׁם כְּבוֹד מְלַכּוּתוֹ לְעוֹלָם
 וְעַד. לְכֹל אוּת וְאוּת יֵשׁ מְאָמֵר
 וְיֵשׁ לָהּ נְתִיב. עֶשֶׂר אַמְיָרוֹת הֵן
 וּל"ב שְׁבִילִים, וְכֹלָם תְּלִיִים מִן
 אִי"ה. וְזֵהוּ אָבֵא ב"ם אוּדָה י"ה.
 אִי"ה בְּחֻשְׁבוֹן אוּדָה י"ה. י"ה
 חֲכֵמָה וּבִינָה, א' פְּתָר עֲלִיוֹן,
 וְאוּתוֹן שְׁבַע סְפִירוֹת פֿלוּלוֹת
 בְּשַׁבַּע שְׁמוֹת.

וְכִלְהוּ פֿלִילַת לוֹן בַּת שְׁבַע, וְלִית סְפִירָה
 מְפִלְהוּ סְפִירָן דִּיהָא לָהּ רֵשׁוּ לְאַרְקָא
 בְּרַכָּאָן וּלְאַשְׁפַּעָא לְתַתְּאִין, אֲלֵא בְּבַת שְׁבַע,
 בְּגִין דִּאִיהִי קְשׁוּרָא דְכִלְהוּ סְפִירָן, דְּאִי סְפִירָן
 הוּוּ מְרִיקִין לְבַר מִינָהּ הוּוּ פְּרוּדָא, וּבְגִין דָּא
 לִית רֵשׁוּ לְאַרְקָא סְפִירָה לְשׁוּם אֲתֵר בַּר מִינָהּ,
 לְגַבִּי תַתְּאִין, וּבְגִין דָּא אֲתֵמֵר בַּהּ (ירמיה ט כב) אֵל
 יִתְהַלֵּל חֲכָם בְּחֲכֻמָּתוֹ וּגְוֹמֵר, פֿי אִם בְּזֹאת,
 בְּזֹאת יָבֵא אֲהֲרָן אֵל הַקֹּדֶשׁ (ויקרא טו א), דְּלִית רֵשׁוּ
 לְנִבְיָא וְחַפְיָמָא לְמַנְדַּע לְעִילָא שׁוּם מְדַע אֲלֵא
 בַּהּ, וּבְגִינָה אֲתֵמֵר (שמות יט א) וּמִשָּׁה עָלָה אֵל
 הָאֱלֹהִיִּים, וְדוּד בְּגִינָה אָמֵר (תהלים קלב ד) אִם
 אֲתָן שְׁנַת לְעִינֵי לְעַפְעַפִּי תִּנוּמָה, עַד אֲמַצָּא
 מְקוֹם לִיהו"ה, אִיהוּ שְׁלִימוֹ דְּאָדָם, שְׁלִימוֹ
 דִּיחֻדָּא, שְׁלִימוֹ דְּשָׂמָא קְדִישָׁא, שְׁלִימוֹ דְּכָל
 סְפִירָה וּסְפִירָה.

אֵת פֿלָם כּוֹלְלַת בַּת שְׁבַע, וְאִין
 סְפִירָה מְפִל מִכָּל הַסְּפִירוֹת שִׁיחֵיהּ לָהּ
 רֵשׁוֹת לְהוֹרִיק בְּרַכּוֹת וּלְהַשְׁפִּיעַ
 לְתַתְּחוּנִים אֲלֵא בְּבַת שְׁבַע,
 מִשׁוּם שֶׁהִיא הַקָּשֶׁר שֶׁל פֿל
 הַסְּפִירוֹת, שְׂאֵם הַסְּפִירוֹת הֵיוּ
 מְרִיקוֹת מִחוּץ לָהּ, הִיָּה פְּרוּד.
 וּמִשׁוּם זֶה אִין רֵשׁוֹת לְשׁוּם
 סְפִירָה לְהַרִיק לְשׁוּם מְקוֹם פְּרֵט
 לָהּ, אֵל הַתַּתְּחוּנִים, וּמִשׁוּם כִּף
 נְאֻמֵר בַּהּ אֵל יִתְהַלֵּל חֲכָם
 בְּחֲכֻמָּתוֹ וּגְוֹמֵר, פֿי אִם בְּזֹאת.
 בְּזֹאת יָבֵא אֲהֲרָן אֵל הַקֹּדֶשׁ,
 שְׂאִין רֵשׁוֹת לְנִבְיָא וְחֲכָם לְדַעַת
 לְמַעְלָה שׁוּם מְדַע אֲלֵא בַּהּ,
 וּבְשִׁכְלָהּ נְאֻמֵר וּמִשָּׁה עָלָה אֵל
 הָאֱלֹהִיִּים, וְדוּד אָמֵר בְּגִלְלָהּ אִם
 אֲתָן שְׁנַת לְעִינֵי לְעַפְעַפִּי תִּנוּמָה
 עַד אֲמַצָּא מְקוֹם לִיהו"ה, הוּא
 שְׁלֵמוֹת הָאָדָם, שְׁלֵמוֹת הַיְחוד,
 שְׁלֵמוֹת הַשֵּׁם הַקֹּדֶשׁ, שְׁלֵמוֹתָהּ
 שֶׁל פֿל סְפִירָה וּסְפִירָה.

תְּקוּנָא חֲמִישָׁא.
 בְּרֵאשִׁית, ב' רֵאשִׁית, נְקוּדָה בְּהִיכְלִיהּ, וְהֵא
 נְקוּדָה אִיהִי מִחְשְׁבָה סְתִימָא,
 אֲדַהְכִי הָא אֲלֵיהּ אֲזַדְמֵן לְגַבִּיהּ דְּרַבִּי שְׁמַעוֹן,
 בְּהִיכְלוֹ, וְהַנְקָדָה הוּוּ הִיא מִחְשְׁבָה סְתוּמָה. בִּינְתִים הֵנָּה אֲלֵיהּ מְזַדְמֵן אֵל רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמֵר

תְּקוּנָא חֲמִישָׁא

בְּרֵאשִׁית, ב' רֵאשִׁית, נְקוּדָה

אמר ליה רבי רבי, והא ב' פתיחא איהי, אם
פן במאי איהי מחשבה סתימא בה, אלא פריש
הורמנותא דמלכא, בוצינא דקרדניותא, בד
מדיד משיחא, האי נקודה, נפיק מינה קו,
דסתים ניצוצא, ההיא מחשבה פגוונא דא, ם,
בקדמייתא איהי מ"ם סתימא, וכד אתפשט קו
דאיהי ו' מן המדה, איהי אתפתחת ואתעבדת
ב', ודא בראשית ב' ראשית, נקודה בהיכליה.
וכד איהי ם סתימא, איהי מ"ם רבתא
מלסרבה המשרה (ישעיה ט ו'), ואתעבדת
עזקא, ובגינה אתמר לגבי כלה, תהא לי
מקודשת בטבעת זו ם, ועלה אתמר קוטרא
בגולמא, נעוץ בעזקא, ואיהי לא חנור ולא
סומק ולא אוכס ולא ירוק ולא גוון כלל, וכד
אתפשטא לאנהרא, איהי עבדת גוונין
לאנהרא.

ורוא דמלה עוטה אור בשלמה וכו' (תהלים קד
(ב) כד איהי אור מעוטף ולא אתפשט,
ואיהו סתים, אתקרי אויר, אור סתים באת
יו"ד, נקודה בהיכליה, כד אפיק י' מאויר,
אתגליא או"ר, ודא איהו ויאמר אלהי"ם יהי
אור (בראשית א ג), וחמש זמנין אור אינון בעובדא
דבראשית, ואינון ה', ועליהו אתמר (ישעיה מ
(ב) מי מדד בשעלו מים, ודא דרועא ימינא,
ואיהו גוון חנור, ושמים בזרת תפן, דא דרועא
שמאלא, דאיהו גוון סומק, וכל בשליש עפר
הארץ, דא גופא עמודא דאמצעיתא, ודא גוון
ירוק, ושקל בפלס הרים (דף יט ע"ב) וגבעות
במאזנים, תרי סמכי קשוט, והאי ה' איהי
אתפשטת לאנהרא בחמש גוונין, דאינון חמש
זמנין אור, י' איהי מדה דילה, ה' עלאה חמש
אור, ה' תתאה חמש גוונין דנהרין בהון חמש
אור, וכד אתפשטת ה' עלאה לאנהרא בה'

לו: רבי רבי, והרי ב' היא
פתוחה, אם כן, במה המחשבה
סתומה בה? אלא בתחלת
שלטון וממשלת המלך, הניצוץ
הקשה, כשפדד החבל, הנקדה
הזו יצא ממנה קו שהסתיר
הניצוץ אותה מחשבה כמו זה:
ם. בהתחלה היא מ"ם סתומה,
ויכשהתפשט הקו שהוא ו'
מהמדה, היא נפתחה ונעשתה
ב', וזה בראשית, ב' ראשית,
נקדה בהיכלו.

וכשהיא ם סתומה, היא מ"ם
גדולה מלסרבה המשרה,
ונעשית טבעת, ובגולה נאמר
אל הכלה, תהא לי מקדשת
בטבעת זו ם, ועליה נאמר,
הקשר בהתגלמותו נעוץ
בטבעת, והיא לא לבנה ולא
אדמה ולא שחרה ולא ירקה
וללא שום צבע כלל,
ויכשמתפשטת להאיר, היא
עושה גונים להאיר.

וסוד הדבר - עוטה אור בשלמה
וכו', כשהיא אור מעוטף ולא
מתפשט, והוא נסתר, נקרא
אויר, אור נסתר באות יו"ד,
נקדה בהיכלו, כשמוציא י'
מאויר נתגלה או"ר, וזהו
ויאמר אלהי"ם יהי אור, וחמש
פעמים אור יש במעשה
בראשית, והם ה', ועליהם נאמר
מי מדד בשעלו מים, וזו זרוע
ימין, והוא גון לבן, ושמים
בזרת תפן - זו זרוע שמאל,
שהוא צבע אדם, וכל בשלש
עפר הארץ - זה הגוף, העמוד
האמצעי, וזה גון ירק, ושקל
בפלס הרים וגבעות במאזנים -
שני עמודי אמת, וה' הוא
מתפשטת להאיר בחמשה
גונים, שהם חמש פעמים אור,
י' היא מדה שלה, ה' עלינה
חמשה אור, ה' תחתונה חמשה

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנינת הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלקי ואלקי אבתי שיתקיים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופזר פירא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלבנה פאור החמה ואור החמה יהיה שבעתים פאור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וזותם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראונו וברצון יראוי. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עוגנו במהרה במינו. ויקיים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', ביום ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלקי אבותי שזכיתני ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עליו, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע ביעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי פסיה לא ימוש מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקיים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי פסיה ובצל ידי פסיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. וברפת משה רבינו מהימנא תתגלה במהרה ה' בך נחננו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשנו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלוקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך ככתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהב את שמה הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת)

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על פן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שצמיל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עיינו פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, ועי"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: פתבו המקבלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר למידים. פי לכן נקרא זוהר שהוא מזהיר הנשמה... וביום שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק פי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערה להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לתמי ותמותו ע"ה (ועי' קב הישר) והנה יאמרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועי' פלא יוציא ערה כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרַעוּתָהּ וַיְמַלִּיד מַלְכוּתָהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמ) בְּחַיִּיכוּן וּבְיוֹמֵיכוּן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶנְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁמֵהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמֵינָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלֶּה
וַיִּתְהַלֵּל שְׁמֵהּ דְקוּדְשָׁא בְּרִידָהּ הוּא. (אמ) לְעֵלְמָא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תְּשַׁבַּחְתָּא וְנַחְמְתָא דְאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנֵן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הַדִּין וְדִי בְּכָל אַתְרָא וְאַתְרָא, יְהֵא לְנָא וְלַהוֹן וּלְכוּן הֵנָּה וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרֵי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבְעֵי וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וְרַפּוּאָה וְגִאֲלָה וְסִלְיַחָה וְכַפְרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לְנוּ וּלְכָל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ) עוֹשֵׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֵׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוּ יִשְׂרָאֵל וְאִמְרוּ אָמֵן: (אמ)

הַשְּׂכֵבָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרֵי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמִצּוֹתָיו חֲפִיץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת אֱלֹהֵא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצַל כַּנְפָּיו וּבִסְתֵר אֶהְלוּ לַחַזוּת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיבְלוּ. וְלִקְצֵן הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיִּצְרֹר
בְּצִרּוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִׂים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹו
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִים עַמּוּ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְּׂכֵבָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִל מִי וּמְצָא, וְרַחֵק מִפְּנִינִים מְכַרְהָ: שֶׁקֶר הַחֵן וְהַבֵּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יִרְאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלֵּל: תִּנּוּ לָהּ מִפְּרֵי יָדֶיהָ, וַיְהַלְלוּהָ בְּשַׁעֲרֵים
מַעֲשֵׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יְחוּם וַיְחַמּוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וְנִשְׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנּוּ בְּגַן עֵדֶן: דְאַתְפְּטֵר מִן עֲלְמָא הַדִּין כְּרַעוּת
אֱלֹהֵא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יְחוּם וַיְחַמּוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּה
הַשְּׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יְהִי שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוּ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוּ. הִיא וְכָל בְּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוּת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל. שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבחתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באורייתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא הנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום במרומיו הוא ברחמי ועושה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגי בן פלוגי) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכו ולהושיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לרשון עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אנא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוגית בת פלוגית) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכיד הקדושים והטהורים להוליכה ולהושיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכינתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערבה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לרשון עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראיך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרוכה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

ספר מזכרי הרבנים כהלכתה

חלק א

והוא מדריך ומורה דרך למזכרי הרבנים להרבות כבוד שמים

תוכן הספר ומהותו:

- ◆ גודל החובה על כל אחד ואחד מישראל לזכות הרבנים ולאהב את השי"ת על הבריות כדרכי אבה"ק ז"ע.
- ◆ חובת האדם להקדיש מזמונו למען זיכוי הרבנים, גודל תשלום התמורה בזמן על זה, ושאר זכויות.
- ◆ מעלת מזכה הרבנים על ידי חיבור ספרים בהדרגת העם בתורה ובהלכה.
- ◆ המעלות הנשגבות שזוכים על ידי השפעה על הזולת בהשבת לב בנים לאביהם שבשמים.
- ◆ השכר הגדול שזוכים על ידי כך בזה, וביותר בבא.
- ◆ המדרגות הגדולות והנפלאות שמגיע אליהם המזכה הרבנים כהלכה.
- ◆ דרכי פרנסי ומנהיגי הציבור בהנהגת הציבור איך יהיו, שחרם ועונשם.
- ◆ ליקוט גדול ונפלא מאוד מש"ס בבלי וירושלמי, תו"כ, ספרי ספרא, מדרשים, ילקוט וזוה"ק, ראשונים ואחרונים, רמב"ם, שו"ע ופוסקים, וספרי שו"ת, מפרשי התורה, ספרי יראים ומוסר חסידות ועוד.

הספר הזה יצא לאור לראשונה בתוך ספר שכר ועונש (כרך ג' וד') בכ-255000 עותקים, וכבושם הזה עדיין לא נראה, מאיר עינים, ומעט מן האור ידחה הרבה מן החושך אשר יכסה ארץ, ובעזה"ל יעורר את לבות בני ישראל מתרדמתם, ויביא תועלת רבה לעם ישראל, יען כי רבתה בה ההזנחה, ובוודאי שהמעייין בספר לבו יתעורר להתחזק ולהתאמץ ביתר שאת וביתר עז, לעורר את הזולת לתשובה, ולבבו יבין ושב ורפא לו, ויפעל בכל כוחו ואונו לזכות את הרבנים.

ועתה יוצא לאור מחדש בהוצאה שלישית ט"ו בשבט תשע"א

בית שמש תובב"א